

Brandend Hart,
Stil Verdriet

Brandend hart, Stil Verdriet

Laura Marian &
Samuel Amoral

Schrijver: Laura Marian & Samuel Amoral

Coverontwerp: Samuel Amoral

ISBN: 9789465205519

© Laura Marian & Samuel Amoral

Dit boek is met liefde en warmte in het hart opgedragen aan iedereen
die gelooft in ware liefde.

Laura Marian

Aan mijn geliefde Anna-Maria, de zin van mijn bestaan,

Onder de kalme hemel spreidt de schaduw zich uit,
een treurwilg, zijn droefheid ontvlamt.
Zijn hangende takken, als zoekende handen,
gefluister van de wind, geheimen die zich vermengen.

Groene tranen aan de voet van de rivier,
een lied van verlangen, een late echo.
De bladeren murmelen voorbij verhalen
van verloren liefdes, van stille levens.

De vogels zingen, hun lied verstrikt,
in de zachte schreeuw die de wilg premediteert.
De stromen dansen, ze omarmen hun verdriet,
een smachtende ziel, een klinkend hart.

O treurwilg, bewaker van de oever,
jouw verdriet is kunst, een lied dat schittert.
Jij bent een gedicht dat de zon heeft geschilderd,
een eeuwig symbool van uiteengereten liefde.

Onder jouw takken nestelen dromen zich,
in jouw tedere omhelzing worden zielen verzorgd.
Je bent een toevluchtsoord, een oprecht thuis,
een dansende wilg, een heel symbool.

Emilio

1

Zijn Scrambler 900 Orange Stealth heeft hij zonet geparkeerd op de parking, vlak bij het standbeeld van Don Pelayo. Wat is hij zijn Abuelita dankbaar, hij moest zowat een vermogen gekost hebben. Zijn moto lijkt een beetje op die van opa zaliger, een gitzwarte BMW R68. Hij had de zijne geërfd van zijn vader, Fernando, die zijn overgrootvader was. Opa koesterde die moto, al had hij weinig kilometers. Abuelita vertelde hem vaak dat aan die moto nare herinneringen kleefden. Zijn overgrootvader moest jaarlijks rondrijden, met de afgezant van Franco achterop. Een totale vernedering.

Maar deze moto, staat voor een nieuw begin, een nieuwe start. Na de valse beschuldiging van de moord op zijn broer, is hij voorwaardelijk vrij. Wel onder voorwaarden, maar toch, om hem op te beuren vond Abuelita de tijd rijp voor een nieuwe start. Hij mag het land niet uit, al zou hij het liefst van al naar België gaan. Het koude België, waar zijn geliefde Anna-Maria is... Ondanks alles besluit hij hier het beste van te maken.

Reeds een paar weken heeft hij haar niet meer gehoord, wat zijn onzekerheid aanwakkerde. Geen reactie op zijn brieven, niets. Hij kan haar ook niet bellen, want zijn oude simkaart is afgenomen, en hier in Spanje kan hij zijn oude Belgische nummer niet kopiëren. Dus hij is ook al zijn nummers kwijt, en heeft intussen een nieuw Spaans nummer. Er gaat geen dag voorbij, dat hij zich niet afvraagt wat ze zou doen, waar ze aan denkt... Dat hij haar zachte gezicht voor zich ziet, haar hemelsblauwe ogen, die zachte lippen. Hij sluit zijn ogen een ogenblik, en het is alsof hij haar weer kan ruiken, kan voelen. Haar kloppend hart, diep in zich.

De Spaanse zon brandt op zijn lederen vest. Hij kijkt even naar beneden. Zijn donkere Dirks is fatsoenlijk genoeg, ztijn zware motorlaarzen zijn gepoetst, maar die lederen vest en handschoenen moeten uit, en die helm ook. Langzaam doet hij hem af, en kijkt omhoog naar het beeld van Don Pelayo. Statisch kijkt hij voor zich uit. Als een oude vriend voelt hij, warm en vertrouwd. Een rots in de branding en baken van hoop voor menigeen. Achter zich hoort hij een vertrouwde stem zijn naam roepen.

“Dit kan niet zijn, toch? Dat klinkt als de stem van mijn Abuelita. Wat zou zij hier doen in Covadonga? Ze kan niet met de auto rijden, hoe zou ze hier geraakt zijn?” Emilio kan het amper geloven.

Verbaasd draait hij zich om, en warempel, daar staat Abuelita. Ze wenkt hem. Naast haar staat een jonge vrouw druk te praten met een andere vrouw die me bekend voorkomt, en een man. Nieuwsgierig komt hij dichterbij. De jonge vrouw die naast haar staat komt me zeer bekend voor, hoe dichterbij hij komt, hoe vertrouwder haar geur is. Ze heeft lange bruine haren die golven.

Hij herkent in haar de liefde die zijn hart laat ontbranden, en begin sonnet 19 van Pablo Neruda op te dragen in het Spaans. Het gedicht dat hen samenbracht.

“Nee, dit kan niet waar zijn!” roept ze opeens.

Ze draait zich om, en hij gelooft mijn ogen niet.

“Anna-Maria? Ben jij het echt?”

“Emilio? Je bent vrij! Wat doe je hier? En dan nog met een moto?” Tranen wellen op in haar ogen.

Hij loopt op haar af en omhelst haar intens. “Anna-Maria, wat doe jij hier? Ben jij het echt? Ik heb je zo gemist”, fluistert hij. “En wat doet Abuelita hier?”

“Ik heb besloten mijn leven in België achter te laten, ik ben naar hier gekomen, ondanks dat je me wegduwde, dat je niet reageerde op mijn brieven. Ik heb je elke dag een mail gestuurd, gemaild naar je vader met de smeebede je mijn brieven te bezorgen. Maar nooit kreeg ik een reactie.” De snik in de stem van Anna-Maria weerklinkt.

“Maar ik heb jou ook elke dag geschreven, de brieven meegegeven met mijn vader.”

“Ik heb nooit iets gekregen liefste, dat zweer ik.”

“Maar ik hoorde ook niets van jou, ik was zo vertwijfeld, mijn simkaart is vernietigd, dus ik had jouw nummer niet meer. Ik wilde je zo graag bellen. Ik mag het land niet uit. Maar wat doe jij hier?” Emilio kan zijn emoties amper de baas.

“Ik heb besloten mijn erfenis op te eisen en me hier in Asturië te vestigen. Ik heb zo mijn redenen daarvoor, en ik hoopte je te kunnen spreken, want we moeten zoveel vertellen. Maar ik hoop zo hard... dat we de draad weer kunnen opnemen.”

“Alles kan weer worden zoals het was liefste.”

“Niets wordt ooit nog zoals het was, mijn schat. Alles is anders, en verdomme... Doe dat nooit meer”, antwoord Anna-Maria me met tranen

haar ogen. "Duw me nooit meer zo weg, want ik hou van jou, met heel mijn hart."

"Ik beloof het je oprecht dat ik je nooit meer ga wegduwen. Het enige wat ik ooit wou was je beschermen. Ik dacht, als ik je zou wegduwen, dat je zou verder kunnen gaan met je leven. Je zou een toekomst kunnen hebben zonder me, maar de waarheid... Ik kan je niet missen! Ik kan en wil niet zonder jou leven. Ik hou van jou, en zal je altijd beschermen."

"Maar ik ook niet mijn liefste. Ik kan je ook niet missen, en ik wil ook niet verder zonder jou, het zou zo mooi kunnen zijn, jij en ik." Dromerig zucht Anna-Maria, nog steeds in het ongeloof dat haar liefste voor haar neus staat.

"Mijn liefste toch, ik ben zo blij dat je er bent. Wat zijn de plannen nu?" vraagt Emilio nieuwsgierig.

"Ik ben ingetrokken in het huis van mijn overgrootouders. Ik ga er een verpleegkundige praktijk starten in het bijhuis. De oude gentlemen's club ga ik laten opknappen tot een ontmoetingshuis en MIGUELS oude schuur, ga ik opknappen en tot een school maken. Dus ik blijf hier. Ik wil iets goed doen met de erfenis, en ik wil een leven hier, samen met jou, als jij dat ziet zitten. Ik weet hoeveel je van gitaarspelen houdt, misschien kan je die passie overbrengen op anderen ook? Ik heb tal van ideeën, en ik denk dat we heel veel te bespreken hebben ook. Maar dat gaan we niet hier doen, en ook niet nu." Ze glimlacht.

Hij slaat zijn armen weer om haar heen en houdt haar stevig vast, haar passioneel zoenend. Maar hij merkt dat er iets veranderd is aan haar. Ze straalt nog meer dan anders. Ze is niet meer dezelfde vrouw die hij leerde kennen. Ze is veranderd.

"Er is heel veel veranderd mijn lief", fluistert ze me zacht toe. "Sinds het overlijden van Maria, is alles anders. Ik ben ook Spaans gaan leren. Elke dag een beetje meer. Maar waar zijn mijn manieren toch? Petra hier ken je nog, en dit is haar man Rik. Petra is met me meegevloden naar hier, en Rik is achterna gekomen met mijn auto en Poema, mijn kat. Ze zijn mijn gasten in mijn huisje in de buurt van Covadonga."

"Petra, jou ken ik inderdaad nog. En aangenaam Rik."

"Dus jij bent de beroemde Emilio, ik kan begrijpen waarom ons Anneke hier voor jou gevallen is kerel. Je lijkt me een zachte man te zijn. En nog goeie smaak ook." Hij wijst naar de moto. "Mag ik eens kijken?"

Rik gaat vol verwondering naar zijn moto waar Emilio hem wat uitleg begint te geven over zijn pronkstuk. Het valt Emilio op dat Abuelita

geen duimbreed van Anna-Maria wijkt. Die twee hebben mekaar echt wel gevonden.

Opeens daagt het hem.

“Dus het verhaal van Abuelita klopte? Jij was aan de deur geweest in die witte huurauto, en buurman Pedro had het dus over jou, met die Renault Kangoo.”

“Precies, bij aankomst hebben we een autootje gehuurd, en die is intussen teruggebracht. Ik ben een paar keer bij je thuis geweest, maar er was niemand aanwezig. En vandaag deed ik een zoveelste poging, en Abuelita was thuis, en ze heeft me vergezeld naar Covadonga.”

“Abuelita koestert jou heel hard mijn liefste. Net zoals jij om haar geeft. Ze is mijn tweede moeder.”

“Dat weet ik liefste. Dat weet ik, maar ik moet je nog iets vertellen. Ik had je dit zo graag veel eerder willen vertellen...”

Abuelita komt enthousiast bij ons staan. Zacht streelt ze over de buik van Anna-Maria en trekt opeens grote ogen. “Oooh, ik heb het gevoeld! Ik heb het gevoeld!”

Emilio kijkt haar niet-begrijpend aan, met grote ogen.

“Abuelita, wat heb je gevoeld? Wat moet je me vertellen liefste?”

Boven ons staat het imposante beeld van Don Pelayo, als een stille getuige. Ze neemt mijn hand en legt het op haar buik. Opeens dringt het tot me door. De radaren in mijn hoofd draaien op volle toeren.

‘Ze draagt wel een hele losse jurk, terwijl ze het type is van de eeuwige Dirks, de foute Rockster T-shirt en sneakers. Waarom nu zo’n losse jurk? Haar buik is opgezet, en ik voel iets tegen mijn hand. Ik kijk haar niet-begrijpend aan. Heeft ze zoveel last van haar darmen? Al mijn haartjes komen recht.’

“We zijn met drie”, fluistert ze zacht. “We krijgen een baby. Het wordt een meisje. We krijgen een dochter.”

Hij staart zijn Anna-Maria aan met grote ogen, zijn hand nog steeds op haar buik, en kan geen woord uitbrengen. Abuelita staat naast me met een brede glimlach tot achter haar oren.

“Emilio mijn jongen, ik word overgrootmoeder! Anna-Maria heeft me beloofd hier in Asturië te blijven, ik ga mijn achterkleinkind zien opgroeien! Als dat niet fantastisch is! Nu is het aan jou om haar snel ten huwelijk te vragen! Hoewel, als je het weet, dan begin je het al een beetje te zien hé, vind je niet mijn jongen?”

Hij staart het hele gezelschap aan, en krijgt geen woord meer over zijn lippen. ‘Help. Ik krijg geen lucht meer.’

Het is alsof zijn keel wordt dichtgeknepen. Deze had hij niet zien aankomen. 'Ik. Word. Vader.'

"Emilio, zeg dan iets? Ben je niet blij?" Ze kijkt me hoopvol aan.

Even bedenkt hij zich, dat hij nog steeds verward is in een moordzaak, zonder het te willen. De schandalen van mijn familie die naar boven komen, dat ik op papier nog gehuwd ben met een ander. Daarbovenop dat de timing eigenlijk niet zo goed is ook. Hij kent haar ook nog maar net, ondanks dat zijn liefde zo sterk is voor haar. Ondanks dat ze in een vorig leven ook al geliefden waren. Hij weet niet of hij het kan. Misschien is het de warmte, maar haar hier treffen, na die maanden in de gevangenis... En dan met dit nieuws dat hem treft als een bominslag.

"Ik weet gewoon niet wat zeggen, het spijt me. Het is echt niet het juiste moment."

Hij merkt hoe ze tranen krijgt in haar ogen en Abuelita hem boos aankijkt.

"Het spijt me, maar het is veel geweest de laatste tijd, en dit nieuws, ik moet het even verwerken. Het spijt me Anna-Maria. Ik moet gaan. Het spijt me. Ik kan dit niet. Niet nu."

"Emilio!" Ze schreeuwt zijn naam, maar hij kan alleen omdraaien, naar zijn moto lopen, opstappen en weggrijden. Hij hoort de stem van Abuelita nog boos zijn naam roepen, maar de paniek is te groot. Hij kijkt nog één keer om, ziet hoe verbouwereerd ze zijn en scheurt weg op zijn moto. Zijn blik op oneindig. Hij probeert zijn geest leeg te maken maar kan het niet verhinderen dat onder zijn helm de tranen over zijn wangen rollen.

Een paar kilometer verder zet hij zijn moto even aan de kant.

"Ze is niet alleen, ze wordt heus wel opgevangen, maar verdomme Emilio, wat bezielt je kerel? Je hebt voor deze vrouw gevochten, ze is de vrouw van je leven, waarom vlucht je als een dief in de nacht? Als een bange haas? Waarom neem je je verantwoordelijkheid niet op?"

Hij kijkt om zich heen naar de bergtoppen, en de rotsen.

'Benauwd, ik heb het benauwd. Dit voelt niet goed aan voor mij. Ik hou van haar, ik heb altijd mijn verantwoordelijkheid opgenomen, gevochten voor recht, tegen onrecht, maar nu, ik weet nog steeds niet wat me overkomen is. Dit kan ik niet verklaren, maar waarom vlucht ik weg? Ik word vader, oké, totaal onverwachts, maar het is het mooiste geschenk dat een man kan krijgen, een prachtige dochter met de mooiste vrouw ter wereld, en toch... Het voelt niet goed aan, het voelt

aan alsof ik niet goed genoeg ben, het niet verdienen.’ De gedachten poppen op in zijn hoofd. ‘Plots staat ze voor mijn neus, heeft ze een gigantische erfenis, is ze hier in Spanje, wil ze zich hier vestigen, heeft ze projecten lopen, en kan ik het niet aan. Ze komt vlakbij mijn thuis bij Abuelita wonen, en toch... Waarom voelt het niet goed aan, waarom wil ik weer terug naar België? Zijn mijn gevoelens voor haar wel sterk genoeg? De periode in de gevangenis heeft me harder gekraakt dan ik dacht. Wat als ze niet oprecht geweest is? Stel dat het kind van een andere man is, niet eens van mij? Wat als ik erin geluisd word? Ze zegt wel dat ze me dagelijks schreef, maar is het wel zo? Kan ik haar wel geloven of vertrouwen? Zij heeft mijn nummer ook, ze heeft me geen enkele keer bericht of gestuurd, zelfs geen mailtje naar mijn adres. Wat als alles een leugen is, een illusie?

De afgelopen nachten sliep ik slecht. Alsof midden in de nacht de ratten over de gang lopen, net zoals in de gevangenis. Alsof eender welk moment iemand met een licht je cel in schijnt om zeker te zijn dat je geen rare dingen doet, en nog leeft. De vernedering van gefouilleerd te worden, cipiers die je boeken controleren en ze in een hoek gooien. Het eeuwige lawaai, de kreten die je hoort. En vooral, als je dan eens buiten mag – op de wandeling – de vreselijke dingen die je ziet. Echte doorwinterde criminelen, die in de gevangenis een gruwelijke machtsstrijd leveren, om wapens, drugs, sigaretten, drank, om hun ranking binnen de gevangenis, alles is hiërarchie. Hoe de zwakkere gevangenen gebruikt en misbruikt worden en soms letterlijk uitwerpselen in hun eten krijgen, hoe ze aangevallen worden. De waarheid is, ik heb er nog steeds nachtmerries van. Ik ben er buitengekomen, als een ander mens. De oude Emilio, die is dood. Het is niet dat ik het kind niet wou. Ik droomde er van, maar nu, nu kan ik het niet. Nog niet. Niet nu.

Wat heb ik hen te bieden momenteel? Op papier nog steeds gehuwd, daar moet ik achteraan gaan. Ik heb geen eigen huis hier, ik ben niet rijk, heb niet veel geld meer, wat kan ik haar, of beter hen in hemelsnaam bieden?’ Hij staart voor zich uit en slaakt een diepe zucht.

Inmiddels in Covadonga blijven twee vrouwen verslagen achter. Anna-Maria en Abuelita. Hun vreugde om wat komen zou, is omgeslagen naar een diep gevoel van verdriet, onmacht, woede, maar vooral onbegrip.

Petra en Rik proberen hen te troosten, alhoewel ze ook verstomd staan en geen woorden vinden.

"Gelukkig zijn jullie er," fluistert Anna-Maria. "Ik had hem anders ingeschat, zijn reactie niet verwacht. Ik probeer zijn reactie te begrijpen, het is een shock, maar de hormonen in mij laten het niet toe nu. Ik snap het niet waarom hij op zo'n harde, koude, onverschillige manier reageert."

Abuelita slaagt haar arm om me heen.

"Ik begrijp hem niet Anna-Maria, zo is hij niet. Dit is niet de Emilio die ik ken. Hij zou dolgelukkig moeten zijn, en vlucht weg. Ik begrijp het echt niet."

"Zou het niet kunnen zijn," voegt Petra eraan toe, "dat hij gewoon in shock is, en getraumatiseerd door wat hij meemaakte in de gevangenis? Misschien heeft hij grote trauma's die nog een muur vormen om verder te kunnen gaan met het gewone leven?" "Hoe bedoel je Petra?" Anna-Maria kijkt haar vragend aan.

"Hoe was zijn jeugd eigenlijk? Achter zijn mooie grote ogen, gaat een groot geheim schuil, en bittere tranen. Die jongen is getriggerd door dit nieuws, het is trauma dat spreekt. Ik geloof erin dat hij gaat terugkeren op zijn sokken."

"Wil ik dat wel nog wanneer hij ooit terugkeert?" vraagt Anna-Maria zich af.

Abuelita pikt in. "Dat is een ander verhaal, maar hij gaat wel terugkeren, zeker weten. Mijn jongen heeft het niet makkelijk gehad in zijn jeugd, dat is een feit, maar net daarom dacht ik dat hij een goeie papa zou worden, net als mijn man Emilio zaliger."

"Wat is er dan gebeurd Abuelita, dat hij zo zou kunnen reageren?" vraagt Anna-Maria nieuwsgierig.

"Zijn mama... is een beetje vreemd te noemen. Zodra ze haar klauwen in mijn Oscar gezet had, voelde ik al aan alles aan dat het foute boel zou worden. Ze was de hele tijd aan het schreeuwen, tekeer aan het gaan tegen mijn arme Emilio. Ze trok hem weg uit zijn vertrouwde omgeving, hij kwijnde helemaal weg als kleine uk in België. Het was alsof hij zich niet geliefd voelde, ik smeekte haar toen, breng hem naar mij, breng hem terug naar Asturië. Laat hem hier, laat mij hem helen."

"En wat gebeurde er dan?"

"Opa Emilio en ik zorgden voor kleine Emilio waardoor hij weer opfleurde. Hij begon goed te eten en speelde graag. Vaak hielp hij zijn grootvader mee in de tuin. De kleine Emilio genoot van lange

wandelingen maken in zijn buggy, met ons. Tot zijn 6 jaar heeft zijn moeder er niet naar omgekeken, het boeide haar ook niet. Zijn vader, tja, die was in de ban van zijn moeder, begeistert. De macht van een vrouw zeker? Hij ging uit met haar, hoewel ze ook vaak alleen op stap was. Ze dweept met een zanger – gitarist uit Sevilla. Hij brengt Flamenco. Pablo Eldorado heette hij. Ze transformeerde als ze naar zijn concerten ging en zijn klaagzangen en bulerias hoorde. Ze waren als de pijlen van cupido die door haar hart gingen en God mag weten waar nog meer, als je begrijpt wat ik bedoel. Ze was volgens mij smoorverliefd op die man, schuimde al zijn optredens af, had tal van cd's van hem en foto's. Nu ja, ik dwaal weer af, maar het is een feit dat Oscar voor het werk een paar weken weg was. En dat hij erna het nieuws kreeg dat Luiz onderweg was."

"Bedoelt u dat... Dat u het vermoeden heeft dat Luiz?"

"Ja, Emilio kon nooit iets goed doen, hij leek uiterlijk een beetje op Oscar, maar met het zachte liefdevolle karakter van zijn opa. En Luiz, die lijkt sprekend op die zanger, of beter gezegd leek, en had het karakter van zijn moeder." Er weerklinkt woede en weemoed in de stem van Abuelita wanneer ze dit opnieuw oprakelt.

"Oef, wat een geschiedenis! Heeft Oscar nooit iets vermoed?" Anna-Maria neemt bij deze vrouw even de zachte hand van Abuelita vast.

"Oh maar kindje toch, ik ben er zeker van van wel, maar hij is zo bezeten van die vrouw, dat hij volgens mij elk woord dat ze oppert zou geloven. Hij zou alles voor haar doen. Heeft alles gedaan. Je wil het niet weten. Dure merkkledij, dure reizen, dure auto's. Oscar werkte dag en nacht om haar te plezieren. Hij heeft zelfs deals onder tafel gemaakt, puur om het geld, om haar te kunnen plezieren. Op het moment dat Emilio weer mee moest naar België, hij is tenslotte deels Belg ook, ging hij kapot. Mijn man zaliger heeft zo lang in België gewoond dat hij de dubbele nationaliteit kreeg. Waardoor Oscar, Emilio's vader die ook kreeg, net als Emilio later. Hij had allesbehalve de luxe die zijn broer kreeg, werd afgestempeld als stout, lui, dom, terwijl hij zo hard werkte. Mijn hart brak zo vaak voor hem. Emilio is een fantastische kerel, maar hij kent geen liefde, heeft het nooit gekregen in zijn ouderlijk nest, enkel hier. Nooit van zijn ouders, en het is daarom ook zo moeilijk voor hem om van zich te laten houden denk ik. Hij wil controleren, overzicht houden, maar alles wat in de buurt komt van voelen, dat is zo moeilijk, het doet hem pijn. Zijn muur afbreken, beetje bij beetje."

“Hij duwde me ijskoud weg, liet me ijskoud staan, mij en zijn kindje. Dat is niet bepaald een liefdevolle daad Abuelita.”

“Ja mijn kindje, ik weet het, zo ken ik hem niet, echt niet. Dit is niet mijn Emilio. Maar ik beloof je, dat ik met hem ga praten.”

Petra komt opeens tussenbeide: “Je weet wat ik je gezegd heb Anna-Maria, ik vertrouwde die smeerlap voor geen haar. Vanaf het moment dat je me vertelde dat hij getrouwd was wist ik al: dit is foute boel. Hele foute boel. Ga alsjeblieft mee terug naar België. Laat Asturië voor wat het is, ga terug mee. Jij hoort in Dendermonde, de stad van het Peird, van de reuzen, jij hoort hier niet schatteke. Laat het verleden rusten, alsjeblieft. Je vriendinnen zijn er voor je, alsjeblieft. Ga terug mee.”

Abuelita kijkt Petra boos aan. Al begrijpt ze de woorden niet die uitgewisseld worden in het Nederlands, ze kan wel opmaken uit de intonatie dat ze niet positief zijn en Anna-Maria probeert om te praten. Tranen staan in de ogen van Anna-Maria. “Dat kan ik niet meer Petra, er is niets meer dat me nog bindt aan Dendermonde.”

“En toch vind ik dat je moet meekomen, leef je leven verdomme, je draagt een kind. Wel van een man die je nu zo even keihard aan de kant gezet heeft, ondanks al zijn mooie woorden en beloften, maar kom. Uiteraard gaat zijn oma het opnemen voor hem. Wat had je dan gedacht? Kom mee terug, alsjeblieft. En nog eens iets, ben je zeker dat je het kind wil houden? Het hoeft nog niet te laat te zijn om het laten weg te halen. In Nederland kan het misschien nog steeds...”

“Petra, alsjeblieft!” Anna-Maria kijkt haar woedend aan. Ze had haar vriendin wel hoger ingeschat dan dit.

“Kom kom, kalmeer maar even dames, het is een emotioneel moment voor ons allemaal, zeker voor ons Anneke. Laten we iets gaan drinken, kom.” Rik probeert de gemoederen te bedaren. Even later lopen ze naar een lokale herberg waar ze plaats nemen aan een tafeltje op het terras. Nog steeds in shock over het gebeurde zitten ze stil voor zich uit te kijken.

“Wat willen de dames drinken?” vraagt Rik opeens.

“Doe mij maar een biertje”, antwoord Petra. “Of nee, maak er verdorie maar een Sangría van. En geef de dames hier maar iets straf, een wijntje ofzo. Voor die ene keer...”

“Nee, voor mij een cider”, antwoordt Abuelita.

“Voor mij geen alcohol Petra”, antwoord Anna-Maria sereen.

“Hut-tut-tut, voor die ene keer, je kan een glas wijn gebruiken.”

“Nee nee toch niet, ik drink wel cider met Abuelita.”

De tranen rollen weer over haar wangen. ‘Emilio, waarom toch?’

Het dringt niet tot haar door. Gedumt. Ijskoud gedumt, als een baksteen. Nare gedachten maken zich meester van Anna-Maria. ‘Had Petra gelijk? Hoor ik hier wel? Ben ik niet te optimistisch geweest, dat de man die ik dacht te kennen in België, anders zou zijn, in zijn eigen thuisland? Wat voor een toekomst zou ik hebben met hem? Zou ik beter terugkeren naar België? Of toch maar hier blijven? Mijn hoofd is zo hard in de war, mijn hart is in duizend stukken getrokken. Hoe kan iemand zo wreed zijn, onder het mom van liefde?’ Verslagen zucht ze nog eens diep.

Abuelita is zichtbaar aangedaan. Ze staart voor zich uit met een melancholische blik. Anna-Maria vraagt aan Rik of hij met haar auto wil rijden. Ze wil gewoon thuis zijn, even niet nadenken en lekker dicht bij Poema op de bank kruipen. Samen onder een dekentje en alles op een rijtje zetten. Even rustig nadenken hoe ze verder wilt. Vooral een antwoord zoeken op de vraag of er wel nog plaats is in haar leven voor Emilio, na wat er vandaag gebeurde.

2

Wanneer Abuelita thuis aankomt, na het avontuur in Covadonga, is ze nog steeds aangeslagen van wat zich afspeelde in Covadonga. Ze begrijpt het gedrag van Emilio niet. Zoals verwacht, is hij nog niet thuis. "Wacht maar tot die onverlaat thuiskomt," mompelt ze, "zo heb ik hem verdorie niet opgevoed, hij vertoont de streken van dat loeder van zijn moeder. Wat denkt hij wel! Zo handel je niet met een zwangere vrouw! Dat meisje ging door de hel en weer terug voor hem en het enige wat hij doet is weglopen!"

Ze voelt dat ze zich te hard heeft opgewonden en gaat naar haar zetel. Ze neemt er rustig plaats en neemt haar breiwerk. Dat is het enige wat haar altijd weer kan kalmeren, hoe dan ook. Het concentreren op de breinaalden en de wol, het tikken van de hangklok op de achtergrond. Het is alsof ze in een trance gaat en alle problemen vergeet.

Intussen in de buurt van Covadonga, bij Anna-Maria thuis.

"Ben je zeker dat het gaat Anneke?"

"Jaja, heel zeker. Ik wil gewoon mijn zetel, niets meer. O ja en Poema."

Ze probeert uit alle macht een glimlach tevoorschijn te toveren.

"Het is mooi weer, zullen we nog een wandeling maken?"

"Nee, ik voel me niet zo lekker eigenlijk. Die ontmoeting heeft zoveel van me gevraagd, dat ik het even niet meer weet."

"Ga maar even rusten, Rik en ik gaan een wandeling maken."

Ze knikt. "Neem een sleutel mee hé. Er hangt een sleutel aan het haakje naast de deur."

Onder een dekentje op de zetel met Poema kijkt ze hen na, hoe ze vertrekken. Zodra ze buiten zijn, crasht ze helemaal. De tranen en emoties nemen het over.

"Fuck, waarom doet een gebroken hart zoveel pijn? Waarom word ik verscheurd vanbinnen? Waarom ben ik in de eerste plaats verliefd geworden? Kon ik mijn emoties en gevoelens maar opsluiten, achter slot en grendel stoppen. Mijn hart opsluiten." De tranen lopen over haar

gezicht wanneer ze de woorden uitspreekt. Ze voelt een steek in mijn buik en trek een pijnlijke grimas.

“Sterk zijn. Een Vandevelde geeft niet op. Geeft nooit op. Je kan het. Projecten zouden opgestart worden. Het is mijn plek hier. Ik hoor hier thuis, toch? Ik kan dit.”

Nog een steek. Ze heeft zich te hard opgewonden.

‘Verdorie, dit doet pijn, wat zou dit nu weer zijn? Dit keer in mijn zij’, denkt Anna-Maria.

“Help. Niet goed. Petra!” Ze roept het uit, maar niemand reageert. Ze strompelt naar het raam en ziet haar auto nergens meer staan.

“Verdomme, ze zijn weg met mijn auto die twee. Dat is geen wandeling hé. Wat nu, help!”

Er stopt een taxi voor haar deur en de deurbel gaat.

“Help!” roept ze. Ze zakt door haar benen en grijpt naar haar beginnende buik. “Die pijn, vreselijk! Ik heb een miskraam, ongetwijfeld!” Ze rolt nog net niet over de vloer. Ze herkent de gestalte van Abuelita door het raam. Ze kijkt even en ziet me liggen. De kranige dame gaat naar de achterdeur en komt binnen.

“Kindje toch, wat is er aan de hand?” vraagt ze bezorgd.

“Pijn, steken! Het... gaat... niet... Het wordt zwart...” Anna-Maria kreunt en valt flauw.

Abuelita panikeert niet, ze heeft een verleden als verpleegster en neemt haar telefoon.

“Emilio, kan jij nu direct komen naar het huis van Anna-Maria, alsjeblieft? Ze is in mekaar gezakt. Niet goed. Er zijn geen ambulances hier, dus kom direct.”

Ze legt de telefoon neer en belt naar de lokale politie. Juan neemt op.

“Juan, Cataleya hier, moeder van Oscar. Kan je onmiddellijk Oscar sturen naar het huis van Lopez Gallo? Dringend! Anna-Maria is onwel geworden, het ziet er niet goed uit en ze is in verwachting. Ik heb ook een dokter nodig.”

“Oscar is er niet, maar ik kom zelf, ik ben er zo meteen,” werpt een alerte Juan op. “Ik kom eraan.”

“Hoezo die is er niet? Bedankt Juan.” Abuelita voelt de woede weer opkomen. Dan bekommert ze zich weer om de zieltogende Anna-Maria.

“Kom aan meisje, blijf bij mij.”

Anna-Maria opent haar ogen en ziet Abuelita bij zich zitten.

“Gelukkig, je bent er weer. Gaat het meisje? De dokter is onderweg.”

Abuelita streelt zacht door de haren van Anna-Maria.

“Die pijn, niet te harden! Ik heb hele harde steken. Het doet pijn! Vreselijk!” Anna-Maria huilt van de pijn.

“Ik weet het meisje, de dokter komt, het komt wel goed.”

“Abuelita... ik hou van hem, alleen van hem.”

“Ik weet het meisje, en je staat er niet alleen voor. Ik ben er voor je. Het is een Spaanse keikop soms, maar hij houdt ook van jou, hij zal wel bijdraaien.”

“Abuelita, die pijn. Ik ben bang dat ik een miskraam heb.”

“Sttttt, zeg maar niks, de dokter is er bijna. Ik vraag me af waar Emilio blijft.”

De gsm van Abuelita gaat. “Hallo? Ja jongen. Wat? Meen je dat nu? Hoe kan je? Je opa draait zich om in zijn graf! Ja, ik zal het wel zien!” Woede weerklinkt in de stem van Abuelita. “Sorry meisje, dat was Emilio, hij komt niet. Hij heeft zijn spullen gepakt en is vertrokken met de moto. Hij moest nadenken zegt hij.”

Even later komen Juan en de dokter aan. “Wat een gedoe toch om er tijdig te geraken. Vertel, wat is het probleem?”

“Ze klaagt van hevige pijn dokter. Steken in de onderbuik”, zegt Abuelita.

“Ik zou je graag willen onderzoeken op de zetel. Zou dat lukken denk je, om met wat hulp recht te staan en rustig naar de zetel te gaan?” vraagt de dokter.

Anna-Maria knikt. Ondersteund door Juan en de dokter strompelt ze naar de zetel. De dokter neemt zijn tas en begint met het onderzoek.

“Je bloeddruk is wel aan de hoge kant mevrouw, daar gaan we iets aan moeten doen.”

Dan neemt hij een doppler en gaat even over haar beginnende bolle buikje. De hartslag van de baby weerklinkt. Anna-Maria krijgt tranen in de ogen, net als Abuelita die bij haar kwam zitten en haar hand vasthoudt.

“Mijn achterkleinkind”, snikt ze.

“Het wordt een meisje, Abuelita. Ik zou haar graag Rocío willen noemen. Vernoemd naar jou, want dat is jouw tweede naam, vertelde Emilio me eens.”

“Zoals ik?” fluistert ze met betraande ogen.

“Zoals jij ja, omdat ik zoveel van je hou.” Ze zoent het voorhoofd van Anna-Maria bij het horen van deze woorden.

“En dokter?” vraagt Abuelita nieuwsgierig.

“De baby groeit goed, dat gevoel heb ik wel. Ik zou toch aanraden om naar de praktijk te komen, zodat we een echo kunnen doen, maar voor zover ik nu zie, is stress denk ik de grote boosdoener. Je hebt even harde buiken gehad. Door de stress kreeg je een hoge bloeddruk en dat veroorzaakte het samentrekken van de spieren rond de baarmoeder. Eigenlijk ga je hyperventileren en kom je in een soort kramp. De baby doet het verder wel goed, maar nu zou ik toch platte rust adviseren. Hoe moeilijk het ook mag zijn, probeer het rustig aan te doen.”

“Het was inderdaad een stressvolle tijd, maar nu ga ik wel meer naar mijn lichaam luisteren.”

“Je leeft nu voor twee, onthoud dat maar goed en doe het rustig aan. Zorg dat je genoeg water drinkt en gezond maar krachtig voedsel eet.”

“Ze kan op mij rekenen dokter, ik zal wel een oogje in het zeil houden”, zegt Abuelita vastberaden.

“Dat had ik wel verwacht Cataleya, zoals jou zouden er meer vrouwen moeten zijn.”

“Hoe gaat het eigenlijk met Emilio? Ik probeerde hem vandaag te bellen maar hij neemt niet op?” vraagt Juan.

“Niet zo goed, Juan, niet zo goed. Hij is met de moto vertrokken, een rugzak met wat kleren en zijn gitaar. Hij moest nadenken en had nood aan rust.” Abuelita schudt het hoofd.

“Oef, heftig. Hopelijk vindt hij snel de antwoorden die hij zoekt.”

“Ik ben nog steeds kwaad voor zijn gedrag, zijn plaats was hier bij vrouw en kind.”

“Emilio is een goeie jongen, hij draait wel bij”, antwoordt Juan.

“Ik hoop het, hij is zo veranderd door de gevangenis, hij is zichzelf niet meer.”

“Het komt wel goed Abuelita. Het komt wel goed, met tijd, geduld en boterhammen komt alles wel goed. Goed, we gaan weer, blij dat het in orde is. Bel maar gerust als je iets nodig hebt. En Anna-Maria, welkom in Covadonga.”

Anna-Maria knikt. “Bedankt.”

Poema komt luid miauwend bij haar liggen. “Ja vriendje, ik ben ook zo hard geschrokken als jij”, mompelt Anna-Maria, nog steeds zichtbaar onder de indruk.

“Ik heb begrepen dat je je hier gaat vestigen?” zegt Juan.

“Ja, ik verwacht de aankomende week de verhuiswagen met mijn spullen uit België. Ik ben van plan om een praktijk op te richten als verpleegkundige, en mijn erfenis te gebruiken voor een

ontmoetingscentrum en een schooltje op te richten. Het zijn vooral dromen nu, ideeën. Ik moet het laten bezinken wat ik uiteindelijk ga doen. Plannen genoeg, maar nu pas ik even, met dit zere lichaam.” Ze zucht even, de vermoeidheid speelt Anna-Maria parten.

“Dat klinkt als een mooi plan. Wat ga je eigenlijk doen met je boomgaard hier? En de gronden? Er zijn reeds vele vruchten rijp.” Juan kijkt haar belangstellend aan.

“Als je wil, Juan, mag je komen vruchten plukken, of in de tuin werken als je dat graag doet”, zegt Anna-Maria snel.

“Dat zou ik fijn vinden, mag ik dat komen doen met mijn vrouw Maria en de kinderen? Ze zullen het heerlijk vinden.”

“Ja, van het fruit kan jam gemaakt worden, of gebak, wat dan ook. Laat maar iets weten wanneer ze langskomen.” Ze glimlacht.

“Wij gaan ervandoor,” zegt Juan. “En jij, je hebt de dokter gehoord hé Anna-Maria, rusten moet je.”

Anna-Maria knikt.

“Mag ik nog even blijven, tot je Belgische gasten weer terug zijn?” vraagt Abuelita.

“Ja natuurlijk. Zelfs langer ook. Het is groot genoeg, als je graag wil logeren, ben je altijd welkom. Je bent mijn Abuelita, dat weet je toch.”

“Je hebt een mooie kat,” zegt Abuelita opeens. “Waar ik woon, zijn er ook mooie katten. Ze hebben elk hun verhaal. Hoe heet hij?”

“Hoe weet je dat het een kater is? Hij heet Poema.”

“Aan de kleuren. En omdat hij het me vertelde. Katten kunnen praten, wist je dat? Hij vertelt het met zijn lichaamstaal dat hij een stoere ‘gato’, een kater is. Ik ben oprecht blij dat je hier bent meisje, en ik weet zeker dat het goedkomt, met de hulp van La Santina en Don Pelayo, komt alles goed tussen Emilio en jij. Ik hoop zo hard dat je hier gaat blijven, want ik zou haar zo graag willen zien opgroeien...” De woorden stokken in Abuelita’s keel.

“Maar natuurlijk Abuelita. Jij zal haar Abuelita zijn voor het leven ook. Ik heb alles achtergelaten omdat Asturië me riep, omdat ik hier thuis hoor. Ik ben hier nu en ik blijf hier. Ik ga er iets moois van maken. En ik ben blij met een lieve Abuelita als jij en dat jij me aanvaard hebt.”

Ze neemt mijn beide handen weer vast. “Goh, een meisje... Mocht Emilio, mijn man zaliger nog leven, hij zou gek worden! We krijgen een achterkleindochter!”

“Zullen we proberen om het hem morgen samen te gaan vertellen? Dan gaan we bloemen leggen bij zijn graf”, fluistert Anna-Maria zacht.

“Dat is zo’n mooi gebaar, maar jij gaat eerst rusten, dat je niet weer in mekaar klap. Luisteren naar de dokter hé, rust is nu het belangrijkste. Weet je wat, ik zal iets te eten maken, sluit jij maar even je ogen... Neem een beetje rust...” Abuelita’s stem klinkt dwingend, en Anna-Maria sluit zacht haar ogen.

Op datzelfde moment schrijft een man, overmand door gevoelens, met tranen in zijn ogen, twee emotionele brieven. Eentje aan zijn liefste oma Abuelita gericht, en eentje aan de vrouw van zijn leven, Anna-Maria.

“Cangas de Onis, zaterdag, 17 augustus 2024,

Lieve Abuelita,

Met pijn in het hart neem ik hier en nu afscheid van u. Vol dankbaarheid om alles wat u voor me deed, maar ook gebukt onder een gevoel van schaamte.

Ik heb in mijn leven het goede proberen nastreven, goed proberen doen, maar de waarheid is, de keuzes die we maken in ons leven, zullen altijd nadelig zijn voor iemand. Hetzij voor onszelf, het zij voor anderen. Hoe graag ik het ook zou willen, ik ben niet in staat om het vaderschap op me te nemen. Ik ben de liefde van deze fantastische vrouw niet waard. Ik hou van haar, met heel mijn hart, maar ik ben zo gebroken door dit alles lieve Abuelita. Hoe kan ik ooit een goede man voor haar zijn, een goede vader voor ons kind? Het lijkt erop dat alles wat ik aanraak, verpulvert.

Ik ga mezelf weer terugvinden, de man worden die Anna-Maria verdient. En dan kom ik weer terug, om haar alles te geven wat ze wilt. Ze is rijker dan de zee diep nu en ik, wat kan ik haar bieden momenteel? Niets. Ik heb niets te bieden nu dan mijn liefde en ik wil ook eindelijk mijn echtscheiding rond krijgen. Ik ben het beu om offers te brengen voor anderen, of om de fouten van anderen op mij te nemen en alles proberen recht te trekken.

Ik hou van u Abuelita, tot gauw.

Liefs,

Emilio”

“ Cangas de Onis, zaterdag, 17 augustus 2024

*Aan mijn geliefde, mijn ware vlam, mijn kloppende hart, mijn zonneschijn,
mijn regenboog op een druilerige dag,*

*Woorden schieten mij tekort mijn lieve Anna-Maria, om te beschrijven
wat ik voor jou voel, sinds die eerste dag bij het Boshuisje kan ik je niet
vergeten, kan ik je niet loslaten. Ik laat bittere tranen om jou, het is alsof
mijn hart bloedt. Het klopt voor jou, en voor jou alleen, het klopt in jou.
Mijn liefste, het lot is ons niet genadig. Voor ik rust kan vinden moet ik
zoveel oplossen en jij verdient dit niet. Je verdient het niet om dit te
moeten ondergaan.*

*Kijk naar de zon, ik zal ook naar de zon kijken. Kijk naar de sterren, kijk
naar de felst schijnende ster en weet dat ik naar jou zie en in die stralende
nacht zullen onze zielen versmelten. Ik ga er alles aan doen om alles snel
opgelost te krijgen en zal terugkomen als de man die je verdient.*

*Wacht op mij, mijn liefste. Ik wil jou en onze dochter in mijn armen sluiten
en samen ons leven opbouwen*

Wacht op mij, al is dat een offer dat ik niet van je mag verlangen.

Wacht op mij, ik keer terug,

*Ik hou van je mijn lief, mijn leven, mijn zuurstof. Ik zal voor jou en onze
dochter vechten, een leven lang als het moet.*

voor altijd de jouwe,

Emilio”

Hij stopt de brieven in een enveloppe en schrijft er hun beider namen op. Deze brieven legt hij zichtbaar op de tafel, in de hoop dat Abuelita ze zal vinden wanneer ze thuiskomt.

Met een diepe zucht, zijn rugzak met basisspullen in, en zijn gitaar op zijn rug, loopt hij naar de garage waar zijn moto op hem lijkt te wachten. Als een eenzame wolf gaat hij naar zijn moto, stapt op en vertrekt, niet wetend waar zijn reis hem zal brengen, zijn lot tegemoet.

Hij mompelt nog in zichzelf: “Don Pelayo, leid me naar mijn bestemming en zorg ervoor dat mijn ziel zuiver is en blijft.”

Hij klapt de klep van zijn helm naar beneden en vertrekt. Hij rijdt via de N634 in de richting van Ribadesella om dan de A8 te nemen naar Santander en Bilbao en zo via Logroño en Zaragoza naar het zuiden te rijden in de hoop het stille verdriet van zijn brandende hart te kunnen helen.

Oscar komt eraan gereden, en parkeert zijn auto voor het huis van Abuelita.

“Vreemd, die motorrijder kwam me bekend voor”, mompelt hij.

Hij neemt zijn sleutel en gaat binnen.

“Moeder, ben je thuis? We moeten eens praten.”

Hij kijkt rond, maar bespeurt geen beweging, en ziet de brieven op tafel staan. Het geschrift herkent hij als de hanenpoten van Emilio. Een gevoel van twijfel maakt zich meester van hem.

Zou hij de brief aan dat loeder van een Anna-Maria laten verdwijnen? Tenslotte is het haar fout dat Luiz er niet meer is, toch? Als ze die brief zou krijgen, misschien komen ze dan weer bij mekaar, en dat is nu net wat hij koste wat kost wil vermijden.

Hoe dan ook, hij zou niet te lang meer moeten treuzelen... en het gewoon doen. Abuelita is niet thuis nu, hij zal later wel eens terugkeren, maar neemt de brief aan Anna-Maria gericht mee en verlaat als een dief in de nacht weer de woning van Abuelita.

“Ze zal geen slachtoffers meer maken, wat denkt ze wel?” moppert Oscar. “Vrouwen zorgen enkel voor verdriet en ellende. Zet een volle zaal mannen bij elkaar, en ze hebben plezier, vrienden voor het leven. Voeg er één vrouw aan toe, en ze gaan met elkaar op de vuist, en uiteindelijk, waarom?”

Een eenzame motorrijder rijdt Cangas de Onis uit, en houdt even halt op de Romeinse brug, waar hij bewonderend naar het ‘Kruis der Overwinning’ kijkt. Hij kijkt naar de twee tekens die elk onder een arm van het kruis hangt, de alfa rechts en de omega links. Even kijkt hij bewonderend, een denkrimpel verschijnt op zijn voorhoofd. Hij maakt zichzelf de belofte terug te keren, als een heuse Don Pelayo, als overwinnaar in deze slag tegen zijn interne demonen.

Hij herinnert zich de brieven van zijn overgrootvader, aan Maria Amor gericht. Ook hij stapte ooit op zijn moto en ging rijden, rijden om rust te vinden. In de verte ziet hij het klooster van San Pedro de la Villanueva. Pijnlijk dat zijn overgrootvader hier zijn laatste adem heeft uitgeblazen. In de tuin van het klooster ziet hij een oudere monnik buiten wandelen. “Met de moto aan het rijden, mijn zoon?” vraagt de monnik.

“Min of meer op een persoonlijke camino. Een queeste van de ziel, zeg maar.”

“Een camino is altijd zuiverend, mijn zoon, waarheen je lot je ook zal lijden, het pad van je hart zal altijd het juiste zijn. Wat houdt je zo bezig dat je jezelf gaat zoeken? Ik voel je onrust, je pijn en verbittering mijn zoon. Weet dat niets onmogelijk lijkt, als je de heldenmoed van Don Pelayo in je hart draagt. Wat de vraag ook is, je zal je antwoorden

vinden, want ze zijn er al, ze liggen voor je in je hart, maar het vraagt moed ze te zoeken.”

“Denkt u dat, Broeder?”

“Ik weet het zeker. Ik zegen u en uw moto op uw reis, en bid dat u het tot een goed einde mag brengen. En als het God belooft, binnen een 2 weken komt de Vuelta hierlangs. Op 3 september, hou er rekening mee op uw pad.”

“Oh juist, de Ronde van Spanje. De wielervedstrijd bij uitstek.”

“Ik zie dat u muzikant bent, er zijn tal van feestelijkheden in deze periode. Misschien kan u daar Gods werk dienen en muziek maken. Maar tot die tijd, ga in vrede, mijn zoon.”

Emilio schudt de broeder de hand, en laat de woorden zacht insijpelen. Hij kijkt nog eenmaal naar het uitgestrekte berglandschap, waar Don Pelayo ooit vocht, in 722 tegen de moslims die heersten van India tot de Atlantische oceaan. Een plek waar zoveel energie heerste, waar de Asturianen en Cantabriërs vochten tegen de Romeinse legers... Waar meer bloed vergoten is voor het vaderland...

Hij keek nog een keer, voelde het Asturiaanse bloed weer sneller stromen in zijn aderen, en besloot terug te keren, als de man, die Anna-Maria verdiende, en zijn eigen camino te volbrengen, een reis, een zoektocht naar zijn ziel, zijn eigenheid. Op deze tocht met zijn moto wil hij proberen om zichzelf weer terug te vinden. Af en toe stoppen om gitaar te spelen, om de noten te spelen, die branden in zijn hart, en de symfonie te componeren, die het stille verdriet dat zijn leven beheerst bezingt. De broeder blijft hem observeren, en komt weer zijn richting uitgelopen.

“Je ziet eruit, mijn zoon, alsof je even wat rust kan gebruiken. Waarom blijf je niet een paar dagen om je rusteloze ziel het zwijgen op te leggen? Je kan deelnemen aan de rust en bezinning van het klooster hier, even tot rust komen, ons helpen als je wil. We kunnen wel wat hulp gebruiken bij het klussen. Vele broeders zijn reeds op leeftijd, jonge spieren zoals de jouwe kunnen een verlichting betekenen. Voor jou kan het heilzaam werken, even je hoofd leegmaken. Jezus was ook een timmerman. Wat is er heilzamer dan in de weer zijn met hout, of in de moestuin, in de boomgaard? Alles hier leeft, en je creëert nieuw leven, niets spiritueler dan dat.”

Emilio kijkt de broeder aan, terwijl hij lyrisch en begeistert spreekt. “Of je kan naar de Vuelta gaan. Ik ben alvast benieuwd wie gaat winnen!

Een andere suggestie is de camino naar Santiago de Compostella ondernemen. Fysiek lijden, en je ziel reinigen. Lijkt je dat iets?”

“Misschien moet ik dat maar doen, even stilstaan, nadenken, werken. In mijn vrije tijd zou ik kunnen schrijven. Het lijkt alsof mijn hoofd zo vol zit, dat ik niet meer kan nadenken.”

“Ik voel vooral een man die van zijn pad af is. Er hangt verdriet bij je, pijn, schuldgevoel, maar je lijkt me geen slechte man te zijn, eerder een speelbal van het lot. Je hebt begeestering in je, passie. Misschien staat het vuur in je ogen op een laag pitje, maar de glans is nog niet volledig gedoofd. Wat maakte je gelukkig, intens gelukkig, waar hield je je mee bezig in je vrije tijd?”

“Poëzie en muziek maken. Ik speel gitaar.”

“Wist je dat ik in mijn jonge jaren ook nog muziek gespeeld heb?”

De monnik kijkt hem ondeugend aan.

“Ik speelde flamenco als geen ander, vurig, met passie, één met mijn gitaar. Tal van meisjesharten bracht ik op hol... Maar ik heb er teveel gebroken, het te hard uitgehangen. Ik ben geworden wat ik niet wou, een player. En net daarom besloot ik om ascetisch te gaan leven.”

“Oh echt, en wat maakte dat u de doorslag gaf om dat te doen?”

“Ik leerde een vrouw kennen, bloedmooi. Maar emotioneel niet te peilen. Ze kwam naar al mijn optredens, ik genoot van haar aandacht, maar ze bleek gehuwd. Ik was in shock toen ik het nieuws hoorde. Maar ze fluisterde me toe in mijn oor, dat haar hart in mijn handen lag. Ze voelde onze liefde borrelen, enkel ik bestond voor haar. Naïef als ik was geloofde ik haar mooie woorden, over een liefdeloos huwelijk, en dacht ik echt dat ze voor mij zou gaan kiezen, en zou scheiden. Het was liefde tussen ons, we hielden van mekaar, toch? Dan is het toch normaal dat je bij je geliefde wil zijn, en de keuze maakt voor een echtscheiding, wegvluchten uit een liefdeloos huwelijk. Dacht ik.

“En hoe reageerde ze daarop?”

“Ze praatte me steeds naar de mond, tenslotte was haar man een ware rotzak, als ik haar hoorde. Het leek wel een monster, waar ze heel bang van was. Ze vertelde dat ze de aanvraag had ingediend, en ik, domme verliefde gek, ik geloofde het. Drie maand later bleek ze zwanger. ‘Het kan niet’, snikte ze. Ik vroeg haar ten huwelijk. Ik beloofde haar het kind te erkennen. Ook het kind dat ze reeds had uit haar huwelijk zou ik met liefde aanvaarden en opvoeden. ‘Ben je gek!’ Ze schreeuwde tegen mij. ‘Wat heb jij me in hemelsnaam te bieden, je bent een romantische muzikant, maar hij, hij is rijk, heeft een goede positie, is zelden thuis,

maar een naïeve goedgezindheid die me een luxelevenswijze kan geven. Hij gelooft echt wel dat dit kind het zijne is, en zal het met luxe en liefde omringen. Ik kan het niet, ik kan mijn luxelevenswijze en zekerheden niet opgeven voor iets banaals als liefde. Liefde is een illusie, een zachte fluistering, een droom, maar die droom gaat voorbij, en dan wil ik niet moeten werken en knokken om te overleven, terwijl ik nu zekerheid heb. De droom is voorbij, het stopt hier.’ Ik had beter moeten weten ja. ‘Het zou een schande zijn, en dom hem te verlaten’, haar letterlijke woorden. Haar hart zou eeuwig bij mij liggen, maar ze liet me los.” Bij deze woorden buigt de monnik zijn hoofd een beetje naar beneden.

“En wat gebeurde er dan?” vraagt Emilio geïntrigeerd.

“Ik probeerde haar te overtuigen en ging haar achterna, bestokend met liefdesbrieven, gedichten en liedjes. Ik wilde absoluut dat ze zou gaan scheiden, dat ze voor mij koos. Maar ze besloot in haar liefdeloze huwelijk te blijven, tot mijn grote spijt. Ik heb mijn oude leven van dag op dag opgezegd, en gekozen voor anonimiteit. Achteraf gezien misschien zelfs de juiste keuze, niet? Als een vrouw zomaar een kind gaat maken met een andere man, terwijl haar echtgenoot nietsvermoedend weg is voor het werk, en zo gebruikt wordt voor de luxe, wat zou ze dan met mij gedaan hebben? Als de romance ooit zou uitgekomen zijn, hoe zou ze gereageerd hebben, hoe zou die man gereageerd hebben? Ongetwijfeld zou hij me omgebracht hebben, geen idee wat hij met haar zou doen. En misschien had hij zelfs nog gelijk, ik zou me niet eens kunnen voorstellen hoe ik zou reageren. Je werkt jezelf uit de naad, bent heel vaak langere periodes weg van huis, je komt thuis en denkt een liefhebbend gezin te hebben, geen vuiltje aan de lucht, niets dat je laat vermoeden dat je vrouw de liefde vond in de armen van een andere man. Wat een lachertje, je hele leven dat een illusie blijkt! Stel je voor dat ik verder ging met mijn carrière als muzikant? Als ik op tournee zou moeten gaan, zou er dan ook een andere man mijn vrouw haar hand vasthouden bij de haard? Zou ze aan me denken als ze mijn zuurverdiende geld zou uitgeven aan etentjes met een andere man? Hoelang zou het duren voor ze liefde zoekt in de armen van een andere man? Ik heb er vrede mee genomen. Doet het pijn? Nog elke dag, want je kan liefde niet bezitten, het is een gevoel dat je overkomt, en ik heb gemerkt dat echte liefde, verdomd pijnlijk kan zijn. Het is een heftig gevoel dat binnenkomt, je overvalt, en als dat gevoel blijft, en je niet samen kan zijn met die persoon, verteert het je langzaam. Ware liefde en geluk, schuilen in jezelf, die moet je kunnen vinden in jezelf. Als je

van jezelf houdt, je zelf kent, dan weet je dat je niemand kan bezitten. Je kan enkel liefde geven, zonder iets terugverwachten, en ik geloof er heilig in, dat wat we uitzenden, dat het op één of andere manier naar ons terugkomt. Ik doe boete, omdat ik een andere man verraden heb, en op die manier werd ik op mijn beurt weer verraden. Liefde en rust heb ik gevonden in mezelf. Een sober leven in stilte nu, eentje van rust en gebed, dat is mijn deelgenoot op mijn persoonlijke camino. De liefde voor muziek is echter gebleven, dus als je wil kunnen we samen muziek maken.” De monnik glimlacht weer.

Emilio knikt dankbaar, parkeert zijn motor op de binnenkoer, en volgt de monnik naar de slaapvertrekken.”